

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-497/2023-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužitelja Igora Šarića, OIB: 54659982233, iz Črnca Biškupečkog, Črnc Biškupečki 75, zastupanog po punomoćnicima iz ZOU Marijan Fosin i Božica Petak Vujec, odvjetnicima u Varaždinu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz OD Porobija & Porobija u Zagrebu, radi isplate, nakon na dan 10. travnja 2026. zaključene glavne i javne rasprave, u prisutnosti tužitelja i zamjenica punomoćnika stranaka, 25. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, da tužitelju Igoru Šariću, OIB: 54659982233, isplati iznos od 10.497,91 EUR (slovima: deset tisuća četiri stotine devedeset sedam eura i devedeset jedan cent), sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, i to:

- na iznos od 67,61 EUR sa kamatom od 16.04.2019. do plaćanja;
- na iznos od 66,65 EUR sa kamatom od 16.05.2019. do plaćanja;
- na iznos od 69,15 EUR sa kamatom od 16.06.2019. do plaćanja;
- na iznos od 70,87 EUR sa kamatom od 16.07.2019. do plaćanja;
- na iznos od 75,70 EUR sa kamatom od 16.08.2019. do plaćanja;
- na iznos od 74,38 EUR sa kamatom od 16.09.2019. do plaćanja;
- na iznos od 74,91 EUR sa kamatom od 16.10.2019. do plaćanja;
- na iznos od 78,05 EUR sa kamatom od 16.11.2019. do plaćanja;
- na iznos od 74,95 EUR sa kamatom od 16.12.2019. do plaćanja;
- na iznos od 80,11 EUR sa kamatom od 16.01.2020. do plaćanja;
- na iznos od 84,15 EUR sa kamatom od 16.02.2020. do plaćanja;
- na iznos od 90,22 EUR sa kamatom od 16.03.2020. do plaćanja;
- na iznos od 91,85 EUR sa kamatom od 16.04.2020. do plaćanja;
- na iznos od 91,10 EUR sa kamatom od 16.05.2020. do plaćanja;
- na iznos od 85,99 EUR sa kamatom od 16.06.2020. do plaćanja;
- na iznos od 85,96 EUR sa kamatom od 16.07.2020. do plaćanja;
- na iznos od 82,87 EUR sa kamatom od 16.08.2020. do plaćanja;
- na iznos od 83,55 EUR sa kamatom od 16.09.2020. do plaćanja;
- na iznos od 85,69 EUR sa kamatom od 16.10.2020. do plaćanja;
- na iznos od 83,80 EUR sa kamatom od 16.11.2020. do plaćanja;
- na iznos od 83,80 EUR sa kamatom od 16.12.2020. do plaćanja;
- na iznos od 84,20 EUR sa kamatom od 16.01.2021. do plaćanja;

- na iznos od 83,67 EUR sa kamatom od 16.02.2021. do plaćanja;
  - na iznos od 77,84 EUR sa kamatom od 16.03.2021. do plaćanja;
  - na iznos od 78,78 EUR sa kamatom od 16.04.2021. do plaćanja;
  - na iznos od 78,99 EUR sa kamatom od 16.05.2021. do plaćanja;
  - na iznos od 79,27 EUR sa kamatom od 16.06.2021. do plaćanja;
  - na iznos od 80,54 EUR sa kamatom od 16.07.2021. do plaćanja;
  - na iznos od 8.253,26 EUR sa kamatom od 05.08.2021. do plaćanja;
- sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.750,72 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, koja teče od 25. svibnja 2026. do isplate, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 13. lipnja 2023. podnio ovome sudu tužbu radi isplate protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. U tužbi je naveo da je kao korisnik kredita s tuženikom kao davateljem kredita 21.12.2005. godine sklopio Ugovor o kreditu broj 3205936699, a koji još uvijek otplaćuje, pri čemu nije prihvatio konverziju. Ugovorom o kreditu mu je na raspolaganje stavljen kredit u kunskoj protuvrijednosti od 54.092,50 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke. Tvrdi da je kredit ugovoren na razdoblje od 300 mjeseci, te da je u čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3205936699 bila ugovorena kamatna stopa na dan sklapanja ugovora od 4,52% godišnje, a promjenjiva u skladu s promjenama odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. U čl. 7. Ugovora o kreditu bilo je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunat po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF, a za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope u skladu s odlukom o kamatnim stopama kreditora da korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta te da se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. Naveo je da je pred ovim sudom protiv tuženika već vodio parnični postupak radi utvrđenja visine preplate za razdoblje od 16.09.2009. zaključno do 16.03.2019., i to s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, kao i s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli te da je donesena presuda broj P-156/2019-42 od 12.07.2021., koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-3017/2021-3 od 06.12.2022. i kojom je presuđeno da mu je tuženik dužan isplatiti s osnova preplate po oba osnova iznos od 55.814,89 kuna uz zakonsku zateznu kamatu za razdoblje obuhvaćeno tužbom. Tvrdi da s obzirom da je kredit koš uvijek u otplati, a isti nije konvertiran, su plaćanjem rata definiranih u Ugovoru s osnova ništetnih ugovornih odredaba u pogledu promjenjive kamatne stope, i u pogledu valutne klauzule za njega nastala daljnja potraživanja s osnova preplate, i to za razdoblje od travnja 2019. do dana podnošenja tužbe u daljnjem sveukupnom iznosu od 10.497,91 €/79.096,49 kuna. Taj novčani iznos za naznačeno razdoblje potražuje prema tuženiku jer to razdoblje nastale preplate nije niti moglo biti obuhvaćeno u postupku P-156/2019. Budući da je dio potraživanja već ostvario temeljem pravomoćne presude prethodno naznačene, smatra da pitanje ništetnosti ugovornih odredaba ne mora više biti predmet ovog postupka, budući da je u pogledu ništetnosti jasno zauzet stav kako u istoj presudi naslovnog suda tako i u presudama po kolektivnim tužbama, na koje se pozivao u činjeničnom opisu tužbe zaprimljene pod brojem P-156/2019, na koje činjenične tvrdnje i sudsku prasku se i sada poziva.

Slijedom navedenoga, uzimajući u obzir presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. i broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018., te činjenicu da je tuženik ugovaranjem ništetnih odredaba prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama između tuženika i tužitelja kao potrošača, predložio je da se primjenom odredaba čl. 84. i čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača te odredbi čl. 322. Zakona o obveznim odnosima, kao i slijedom presude donesene u predmetu P-156/2019, odnosno GŽ-3017/2021-3, predložio je da sud naloži tuženiku da mu isplati iznos od 10.497,91 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose preplate i da mu naknadi troškove parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da u cijelosti osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan, uključujući pravnu osnovu, visinu i izračun te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio tužbu. Istaknuo je prigovor zastare u odnosu na sve iznose koje tužitelj potražuje, te prigovor presuđene stvari, navodeći da je tužitelj već protiv njega ishodio pravomoćnu presudu u odnosu na isti ugovor o kreditu. Tvrdi da tužbeni zahtjev kojim tužitelj (in)direktno potražuje od suda da donese odluku koja bi za posljedicu imala da članak ugovora koji se odnosi na valutnu klauzulu ne proizvodi pravne učinke između ugovornih strana je u izričitoj protivnosti s mandatornom odredbom čl. 19.e. st.

(6) Zakona o potrošačkom kreditiranju, koja glasi:

“Ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ovoga Zakona, otplata kredita nastavlja se prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama ovoga Zakona.“ Dakle, ako Zakon o potrošačkom kreditiranju propisuje obvezu tužitelja, koji nije prihvatio konverziju svog CHF ugovora o kreditu u EUR ugovor o kreditu (a to je konkretan slučaj), da ispunjava svoje obveze prema ugovorenim uvjetima CHF kredita, kako bi sud mogao utvrditi da ugovorna odredba koja se odnosi na valutnu klauzulu nema učinka. Tvrdi da iz navedenoga slijedi zaključak o tome da za onoga tko nije pristao na konverziju svog CHF kredita u EUR kredit, vrijede svi uvjeti CHF ugovora o kreditu, uključujući i promjene tečaja CHF/HRK te da je prema tome tužitelj nakon stupanja na snagu te zakonske odredbe, ne prihativši konverziju sam svojevrijem po drugi put pristao na uvjete ugovora iz njegovog CHF kredita te je time prihvatio i rizik promjena tečaja za CHF/HRK i to posebno zato što je čl. 11. d. st. (1) Zakon o potrošačkom kreditiranju tečaj CHF/HRK bio fiksiran na 6,39 kuna za 1 CHF samo za razdoblje od godine dana nakon stupanja na snagu tog Zakona, dakle do 30. rujna 2016. Naveo je da iz predmetnog ugovora proizlazi da je tužitelj sredstva kredita koristio radi dovršenja kuće te da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe, a da je na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Nadalje je naveo da iz prometa po kreditu (predzadnja kolona desno pod nazivom „Naziv platitelja“) nije vidljivo za pojedine anuitete tko ih je platio dok je za pojedine anuitete vidljivo da ih je platila osoba koja nije tužitelj, pa u slučaju da tužitelj ne dokaže da je iste platio, pozivom na shvaćanje Ustavnog suda RH izraženo u odluci broj U-III-3176/2007 od 6. svibnja 2010. ističe prigovor promašene aktivne legitimacije. Što se tiče same valutne klauzule, naveo je da korisnik kredita upoznat s valutnim rizikom i to je jasno navedeno u članku 1. Ugovora. Valutna klauzula je izrijekom zakonom dopuštena, legitimna ugovorna odredba. Nakon što je valjana ugovorena, ona ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa. Kretanje tečaja kune prema nekoj stranoj valuti ne može se smatrati protivnim Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim

propisima ili moralu društva, pa ne može ni valjano ugovorenu valutnu klauzulu naknadno učiniti ništetnom. Naveo je i da je kamata određena ugovorom o kreditu zakonita i ne premašuje zakonom određene maksimalne iznose te da banka, ne samo da nije znala, nego nije imala niti jedan razlog sumnjati u buduće kretanje tečaja predmetne valute. Istaknuo je kako je navedeno pitanje dodatno adresirano i u postupku koji se vodi pred VTS RH broj PŽ-7129/2013 (sada broj PŽ-6632/2017), primjerice podnescima tuženika od 5. studenog 2012. godine i 5. veljače 2013. godine, te tuženik predlaže Sudu izvršiti uvid u navedeni spis, te se obvezuje dostaviti i druge dokaze iz kojih proizlazi kako banka u trenutku sklapanje ugovora nije znala niti mogla/morala znati za smjer kretanja tečaja CHF. Što se tiče informacije kako HNB štiti tečaj kune prema EUR, radi se o javno dostupnoj informaciji u niz novinskih članaka tijekom 2005. godine, te je na istu upozorio tadašnji vice-guvernir HNB-a Boris Vujčić prilikom podnošenja izvješća Hrvatskom saboru. Naveo je da je korisnika kredita informirao o (poznatim) parametrima vezanim za odobrenje kredita uz valutnu klauzulu u CHF, te da je tužitelja u samom ugovoru upozorila na valutni rizik. Naveo je da je isključena kontrola nepoštenosti valutne klauzule iz konkretnog ugovora o kreditu kao ugovorne odredbe koja odražava dispozitivnu odredbu hrvatskoga prava, na osnovi čl. 1. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ i presude Suda EU br. C-81/19 od 9. srpnja 2020. te predložio da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, kao i da naloži tužitelju da mu naknadi trošak postupka u cijelosti.

3. U podnesku od 31. listopada 2023. tužitelj je naveo da tuženik neosnovano ističe prigovor zastare i prigovor presuđene stvari. Naveo je da nije postavio istovjetan tužbeni zahtjev, već traži preplatu s osnove ništetnih ugovornih odredaba za pojedinačne anuitete koje je platio nakon onih utuženih u predmetu P-156/2019, te da ne može biti riječ o presuđenoj stvari. Također je osporio osnovanost tuženikovih prigovora da nije potrošač kao i prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Naveo je i da ako jest netko treći plaćao pojedine anuitete kredita, ta osoba je platila iste u ime i za račun tužitelja na partiju kredita koja je naznačena u predmetnom ugovoru o kreditu, a tuženik je takvu uplatu očigledno prihvatio i eventualno međusobno razračunavanje između korisnika kredita i trećih osoba je njihova stvar, a ne tuženika kao kreditora. Pozvao se na obrazloženje iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u pogledu valute CHF i istaknuo da se radilo o tipskom ugovoru i da mu nije mogla biti razumljiva valutna klauzula jer nije bio upozoren, niti su mu prezentirani rizici koje on potpisivanjem takvog ugovora preuzima. Predložio je da se u daljnjem tijeku postupka provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje radi utvrđenja visine iznosa za koji je kao potrošač oštećen, a koji je iznos tuženik stekao bez osnove, na način da se utvrdi više plaćeno zbog promjene kamatne stope u odnosu na prvotno ugovorenu i više plaćeno zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita te da sud prihvati njegov tužbeni zahtjev. Tuženik je isticao da je na tužitelju teret dokaza da je potrošač kao i obveza dokazati da se utvrđenja iz kolektivne parnice na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Tuženik je na pripremnom ročištu održanom 1. ožujka 2024. odustao od dokaznog prijedloga da se sasluša osobni bankar Antun Babojelić i protivio se zadatku vještaku kako je naveden u podnesku od 31. listopada 2023., s obzirom da je predmet postupka samo više plaćeno po osnovi tečajne razlike i naveo je da ističe prigovor zastare ako se tužbeni zahtjev eventualno odnosi na promjenjivu kamatnu stopu, s obzirom da je tužba podnesena 13. lipnja 2023. Rješenjem poslovni broj P-497/2023-10 od 24. ožujka 2025. je određeno izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, a kako je to predložio tužitelj, na okolnost utvrđenja koliko je tužitelj platio više tuženiku zbog promjene kamatne stope

u odnosu na prvotno ugovorenu i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u razdoblju od travnja 2019. do podnošenja tužbe. Međutim, tužitelj je u podnesku od 22. listopada 2025. naveo da je omaškom u tužbi naznačio da potražuje preplatu s osnova nišetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i s osnova nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF. Naveo je da je postavio tužbeni zahtjev na način da je u obzir uzeo preplatu nastalu s osnova nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a ne i preplatu nastalu s osnova nišetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. Dakle, tužitelj potražuje samo preplatu nastalu s osnova nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i predložio je da se vještaku da u zadatak izvršiti izračun preplate tužitelja nastale zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u razdoblju od travnja 2019. do podnošenja tužbe.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u spis ovoga suda poslovni broj P-156/2019, pročitao dokumentaciju u spisu, a koja se sastoji od preslike ugovora o namjenskom kreditu, s potvrdom o solemnizaciji (stranica 7-13 spisa), otplatnih tablica (stranice 14-32 spisa), prometa po kreditu/specifikacija uplata (stranice 33-48 spisa), izlaganja Vice-guvernera Jean-Pierre Rotha od 24.2.2020. i 19.2.2024. (stranice 195-212 spisa), članaka Večernjeg lista, Vjesnika, Novog lista, Jutarnjeg lista (stranice 213-216 i 218 spisa), uputa tuženika o odabiru valute (stranica 217 spisa). Također izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Vlasti Santo-Olda (stranice 284-288 spisa) i tužitelj je saslušan kao stranka. Kako je već rečeno, tuženik je odustao od dokaznog prijedloga da se kao svjedok sasluša osobni bankar Antun Babojelić.

5. Nakon izvedenog dokaza financijskim vještačenjem tužitelj je konačno precizirao tužbeni zahtjev podneskom od 13. studenoga 2025. (stranice 292-294 spisa), a s obzirom na izmjenu čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

6. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki izvedeni dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je ocijenio konačno precizirani tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim.

7. Između stranaka nije bila sporna činjenica da je tužitelj s tuženikom 21.12.2005. zaključio predmetni Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205936699. Nije bilo sporno da je tuženik tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 54.092,50 CHF, uz valutnu klauzulu i kamatnu stopu koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,5% godišnje, iako je tužitelj u tužbi pogrešno naveo 4,52%. Naime, iz preslike predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu broj 3205936699, kreditna partija 7102977876, proizlazi da je isti sklopljen 21. prosinca 2005. između tuženika Zagrebačka banka d.d., te tužitelja, kao korisnika kredita, da je namjena kredita bila dovršetak kuće, te da je kredit odobren u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 54.092,50 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Nije bilo sporno da je čl. 2. ugovoreno da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 54.092,50 CHF i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s promjenama na tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja na dan sklapanja tog ugovora iznosi 4,50% godišnje, interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne

kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja (članak 2). Rok otplate kredita je iznosio 300 mjeseci. Nije bilo sporno da je čl. 7. ugovoreno da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 297,90 CHF, obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, da iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ugovora. Istim člankom je ugovoreno i da za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete te da će o izmijenjenom iznosu anuiteta Kreditor obavijestiti Korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja Kreditora, a da anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno mjesečno, prvog dana u mjesecu, počev od dana dospijeća prvog anuiteta.

8. Sporna je osnova i visina tužbenog zahtjeva, aktivna legitimacija tužitelja, status potrošača tužitelja, a tuženik je istaknuo i prigovor zastare i prigovor pravomoćno presuđene stvari.

9. Iz spisa P-156/2019 u bitnom proizlazi da je tužitelj 25. ožujka 2019. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti odredbi predmetnog ugovora o kreditu broj 3205936699 od 21.12.2005. i isplate iznosa od 55.001,78 kn, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose preplate koje teku sa datumima dospijeća od 16. veljače 2009. do zaključno sa 16. ožujka 2019. Nadalje je utvrđeno da je u tom predmetu donesena presuda i rješenje poslovni broj P-156/2019-42 od 12. srpnja 2021. kojima je odlučeno, odnosno naloženo tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Igoru Šariću, isplati iznos od 55.814,89 kn, sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne mjesečne iznose preplate s datumima dospijeća od 16.1.2009. do plaćanja, pa do zaključno sa 16.3.2019 do plaćanja, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 15.496,50 kn (točka I. i II. izreke presude). Zatim, je tuženik odbijen sa svojim zahtjevom za naknadu parničnih troškova u cijelosti. Rješenjem je utvrđeno da je tužba povučena u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 3205936699 od 21.12.2005. godine sklopljen između tužitelja Igora Šarića, OIB: 54659982233, iz Čakovca, Miroslava Krleže 59, i tuženika Zagrebačka banka d.d. Paromlinska 2, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, solemniziran po javnom bilježniku Bojani Štimac, iz Varaždina, pod brojem OU-1814/2005-1 dana 23.12.2005. godine, u čl. 2., a koji glasi:

"... redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ovom ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. ... "

te u čl. 7., a koji glasi:

"... za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete/rate. O izmijenjenom iznosu anuiteta/rate kreditor će obavijestiti korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja kreditora. " ,

te se utvrđuje da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 3205936699 od 21.12.2005. godine sklopljen između tužitelja Igora Šarića, OIB: 54659982233, iz Čakovca, Miroslava Krleže 59, i tuženika Zagrebačka banka d.d. Paromlinska 2, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, solemniziran po javnom bilježniku Bojani Štimac, iz Varaždina, pod brojem OU-1814/2005-1 dana 23.12.2005. godine, u čl. 7., a koji glasi:

" Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF " ,

te je nišetna i ugovorena valuta u CHF iz čl. 1. Ugovora o kreditu prema kojoj je vezana glavnica za švicarski franak."- točka IV izreke . Zatim je dopuštene preinaka tužbenog zahtjeva kako ga je tužitelj postavio podneskom od 23. ožujka 2021. kojim je prvotni tužbeni zahtjev povećan sa iznosa od 55.001,78 kn na iznos od 55.814,89 kn zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama računajući od dospijeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate (točka V. izreke). Nadalje, presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-3017/2021-3 od 6. prosinca 2022. je odbijena žalba tuženika kao neosnovana i potvrđena je presuda Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj P-156/2019-42 od 12. srpnja 2021. i odbijena je žalba tuženika kao neosnovana i potvrđeno rješenje Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj P-156/2019-42 od 12. srpnja 2021. u dijelu pod točkom V. izreke. Iz obrazloženja presude poslovni broj P-156/2019-42 od 12. srpnja 2021. u bitnom proizlazi da se tužitelj pozivao na utvrđenja iz pravomoćne odluke Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12, potvrđenu presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ 7129/13 i PŽ 6632/17 kojima je taj sud vezan te da su nišetne odredbe čl.2., 7. i 7.a predmetnog ugovora kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula u CHF, te da je tuženik dužan tužitelju isplatiti iznos od 55.814,89 kn, koji je tužitelj platio više tuženiku zbog primjene tih nišetnih ugovornih odredbi u odnosu na iznos koji je trebao platiti da tih odredbi nije bilo, a koje je tuženik stekao bez pravne osnove i to u utuženom razdoblju do 16. siječnja 2009. do 16. ožujka 2019. Dakle, uvidom u spisa P-156/2019 utvrđeno je da je prigovor presuđene stvari neosnovan, s obzirom da je u ovom predmetu utuženo drugo razdoblje, dakle razdoblje od 16. travnja 2019. pa do konačne otplate predmetnog kredita.

10. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je sa bivšom suprugom uzeo kredit i da su pitali službenike banke što bi im preporučili kredit u EUR ili kredit u švicarskim francima, na što su im oba službenika banke rekli da preporučuju kredit u švicarskim francima. Iskazao je da su pitali koliko bi rata mogla "plivati", a oni su rekli +/- 10% i da je kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima povoljniji od kredita u EUR, a namjena kredita je bio stambeni kredit za završetak kuće. Odgovorio je da je pročitao ugovor o kreditu, a fokusirao se samo na ono što im je bilo bitno i to iznos kredita, broj rata i visina rate. Iskazao je da nije pravne ni ekonomske struke da bi gledao druge detalje. Misli da mu djelatnici banke nisu spominjali termin valuta utočišta i da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na tečaj CHF. Odgovorio je da je razumio pojam valutne klauzule i zato se obratio djelatnicima banke s upitom koji je rizik te valutne klauzule, a oni su mu rekli da rizik nije velik, eventualno par posto. Tu kuću koja se dovršavala sredstvima od kredita nije nikad iznajmljivao, niti je imao trgovačko društvo ili obrt. U toj kući žive njegova djeca.

11. Što se tiče iskaza tužitelja te povezujući ga sa sadržajem predmetnog ugovora o kreditu valja reći da sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor i u konačnici je sud zaključio da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, kao i da tuženik nije tužitelja u cijelosti informirao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, odnosno informirao ga o svim bitnim parametrima i rizicima vezanim za tu valutnu klauzulu. Isto tako na temelju iskaza tužitelja sud je zaključio da je isti tužitelj sklopio kao potrošač u smislu odredaba Zakona o zaštiti

potrošača (NN broj 96/03), odnosno da tuženik tužitelju neosnovano osporava status potrošača.

11. Vezano za prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, valja reći da iz Prometa po kreditu/Specifikacija uplate proizlazi da su sve uplate na ime otplate predmetnog kredita izvršene izravnim terećenjem s računa tužitelja ili trajnim nalogom s računa tužitelja Igora Šarića, osim zadnje uplate izvršene 28.7.2021. koju je izvršila Privredna banka Zagreb d.d. i kojom je prijevremeno otplaćen predmetni kredit. S obzirom na navedene podatke iz Prometa po kreditu/Specifikacija uplate sud je ocijenio prigovor nedostatka aktivne legitimacije neosnovanim, uz naglasak da je tužitelj bio korisnik kredita, a kako to proizlazi iz Ugovora o kreditu.

12. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., na koju se tužitelj u tužbi poziva, proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

13. Valja reći da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 14. lipnja 2018., na koju se tužitelj u tužbi poziva, kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su 8 banaka, između kojih je i tuženik, koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu.

14. Nadalje, valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi.

15. Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, 46/07) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

15. Sukladno čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Upravo se na spomenuta utvrđenja tužitelj i poziva u ovoj tužbi i na njima temelji tužbeni zahtjev. U odluci broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. Ustavni sud RH obrazložio je razloge obvezujuće primjene tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/99, 29/02 i 49/02) te se upućuje i na obrazloženje te odluke. S obzirom na nespornu činjenicu, koja je utvrđena i uvidom u predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 21. prosinca 2005. (dakle u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava), da je odredbama tog ugovora ugovorena valutna klauzula na način da je ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti te otplata kredita u kunskoj protuvrijednosti vezano uz valutu CHF, a upravo su takve ugovorne odredbe spomenutim presudama donesenim u postupku kolektivne zaštite interesa potrošača utvrđene nepoštenima te stoga ništetnima, ovaj sud nalazi kako je istaknutim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

16. Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, dok je odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a propisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili pobija navode i dokaze protivnika.

Nadalje, odredbom čl. 221.a. ZPP-a propisano je da će sud ukoliko na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja.

17. Analizom predmetnog ugovora o kreditu i iskaza tužitelja sud je zaključio da je isti unaprijed formuliran od strane tuženika i da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj, slijedom čega je tuženik stekao bez osnove iznose koje je tužitelj platio u anuitetima zbog promjene tečaja CHF od onog na dan isplate (korištenja) kredita u utuženom razdoblju. Dakle, analizom predmetnog ugovora o kreditu sud je zaključio da je odredba o valutnoj klauzuli sadržajno izražena na identičan način kao i one koje su pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim.

18. Prema čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, u daljnjem tekstu: ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, a zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Tužitelju je plaćanjem anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, tijekom vremena vraćanja kredita, nastala šteta, dok je tuženik s druge strane stekao nepripadnu korist na temelju ništetnih odredbi.

19. Na okolnost visine preplate određeno je izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem. Naime, tužitelj je kako je već rečeno predložio izvesti taj dokaz na okolnost utvrđenja koliko je platio više tuženiku zbog promjene kamatne stope u odnosu na prvotno ugovorenu i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u razdoblju od travnja 2019. pa do podnošenja tužbe. Međutim, u podnesku od 22. listopada 2025. naveo je da je omaškom u tužbi naznačio da potražuje preplatu s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF te da je postavio tužbeni zahtjev na način da je u obzir uzeo preplatu nastalu s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a ne i preplatu nastalu s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, odnosno da potražuje samo preplatu nastalu s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i predložio je da se vještaku da u zadatak izvršiti izračun preplate tužitelja nastale zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u razdoblju od travnja 2019. do podnošenja tužbe.

20. Vještakinja je tako i učinila, odnosno iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olda proizlazi da je izrađen na osnovu dokumentacije u spisu, te da je tužitelju odobren kredit na iznos od CHF 54.092,50 uz redovnu kamatu od 4,50% godišnje, na rok otplate kredita od 300 mjeseca, te da je ugovoreno da se otplaćuje se u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 297,90 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za CHF, važećem na dan dospijeca, a prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. Kredit je isplaćen 30.12.2005. po tečaju 1 CHF = 4,738248 kuna, a neotplaćeni iznos kredita na dan 31.3.2019. iznosi 32.905,59 CHF te da je kredit konačno otplaćen 4.8.2021. Vještakinja je navela da je tužitelj više platio

tuženiku zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u razdoblju od travnja 2019. do konačne otplate kredita 4.8.2021. iznos od 79.096,49 kn, odnosno 10.497,91 EUR. Vještakinja je prikazala dane preplate i visinu preplate po pojedinačnim mjesečnim iznosima.

21. Tužitelj nije imao nikakvih pitanja niti prigovora na nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje i naveo je da ne traži da vještakinja usmeno obrazloži svoj nalaz i mišljenje. Tuženik je izjavio da nema prigovora na matematički izračun vještaka, niti nema pitanja za stalnu sudsku vještakinju, kao i da ne traži da vještakinja usmeno obrazloži nalaz i mišljenje.

22. Slijedom svega navedenoga, kako stranke nisu iznijele nikakve primjedbe niti prigovore na njezin nalaz i mišljenje, sud je isti u cijelosti prihvatio, s obzirom da je ocijenio da je izrađen u skladu s pravilima struke, argumentiran i objektivan.

23. Neosnovan je i istaknuti prigovor zastare tuženika. Naime, opći zastarni rok sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a iznosi pet godina. Kako se tužitelj poziva na spomenutu presudu Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., a imajući u vidu da je tužba u ovom predmetu podnijeta 13.6.2023., to je evidentno da nije protekao rok zastare od pet godina. Ukazuje se i da je utuženo razdoblje u ovom predmetu od travnja 2019. do konačne otplate kredita 4. kolovoza 2021. Pritom valja uputiti i na zaključak građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donijet na sjednici od 30. siječnja 2020., a koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 (čl. 104. st. 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora".

24. Slijedom navedenoga sud je konačno postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu u cijelosti ocijenio osnovanim, s obzirom da je ništetna odredba predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena valuta u CHF, odnosno kojim je vezana glavnica za valutu CHF te je tuženik dužan vratiti tužitelju iznose koje je primio na temelju takve ništetne ugovorne odredbe. Slijedom svega navedenoga valjalo je odlučiti kao u izreci presude, primjenom odredbe članka 323. stavak 1. ZOO-a, u vezi s člankom 1111. ZOO-a, sa zatraženim zateznim kamatama po stopama iz članka 29. ZOO-a, za ostale odnose, s obzirom da je odredbom članka 1115. ZOO-a propisano kad se vraća ono što je stečeno bez osnove da se moraju vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

25. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i čl. 155. ZPP-a, s obzirom da je tužitelj uspio s tužbenim zahtjevom u cijelosti, pa mu je tuženik dužan nadoknaditi troškove postupka koji su bili potrebni za vođenje parnice i to uzimajući u obzir vrijednost tužbenog zahtjeva u iznosu od 10.497,91 EUR. Sud je priznao tužitelju kao potrebne za vođenje postupka zatražene troškove koji se odnose na troškove zastupanja po punomoćnicima odvjetnicima i to za sastav tužbe u iznosu od 250,00 EUR, sukladno tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN broj 138/23, dalje Tarifa), u vezi s tbr. 46. i 54. Tarife, zatim za sastav obrazloženih podnesaka od 31.10.2023., kojim se očitovao na odgovor na tužbu i podneska od 13.10.2025., kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka, 250,00 EUR, za svaki,

sukladno tbr.8.1, u vezi s tbr. 46. i 54. Tarife. Trošak sastava podneska od 12.1.2024. u kojem tužitelj navodi da se već detaljno očitovao na prigovor tuženika da nije dokazao da nije potrošač, pri kojem očitovanju u cijelosti ostaje te trošak sastava podneska od 16.4.2025. kojim tužitelj obavještava sud da je izvršio uplatu predujma za izvođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja sud nije ocijenio potrebnim za vođenje parnice i opravdanim ne teret protivne stranke. Što se tiče podneska od 12.1.2024. i sam tužitelj navodi da se na taj prigovor tuženika već očitovao, a vezano za podnesak od 16.4.2025. valja reći da je dovoljno sudu dostaviti samo dokaz da je plaćen predujam za vještačenje, a ne radi toga i sastavljati podnesak. Što se tiče podneska od 20.8.2024. kojim tužitelj požuruje postupanje suda, trošak sastava navedenog podneska sud također nije ocijenio potrebnim i opravdanim na teret protivne stranke, kao niti trošak sastava podneska od 20.10.2025. u kojem tužitelj obavještava sud da je omaškom u tužbi naznačio da potražuje preplatu s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i s osnove ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, odnosno da predmetnom tužbom zapravo potražuje preplatu nastalu samo s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Naime, prema stajalištu suda tužitelj nema pravo na naknadu troška sastava tog podneska na teret protivne stranke, s obzirom da je do tog troška došlo njegovom omaškom. Nadalje, sud je tužitelju kao potreban i opravdan za vođenje parnice priznao trošak pristupa na ročište koje je odgođeno radi dostave podnesaka tuženiku određeno za 15.1.2024. u iznosu od 125,00 EUR, sukladno tbr.9.t.2. Tarife u vezi s tbr.46. i 54. Tarife. Za zastupanje na ročištima održanim 1.3.2024. i 10.4.2026. tužitelju je priznato 250,00 EUR, za svako, sukladno tbr.9.t.1. Tarife, u vezi s tbr.46. i 54. Tarife. Dakle, za zastupanje po punomoćnicima odvjetnicima tužitelju je priznato ukupno 1.375,00 EUR. Tužitelju je priznat i zatraženi trošak financijsko-knjigovodstvenog vještačenja po stalnoj sudskoj vještakinji Vlasti Santo-Olda u iznosu od 300,00 EUR, te trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 75,72 EUR. Dakle, zahtjev tužitelja za naknadom troškova postupka je ocijenjen osnovanim za iznos od 1.750,72 EUR, te je tuženik dužan parnične troškove u tom iznosu nadoknaditi tužitelju, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a.

26. Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

U Varaždinu 25. svibnja 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana izjaviti žalbu, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila ili od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pismeno ovome sudu u 3 primjerka, odnosno sukladno odredbi čl. 106.a. st. 5. ZPP-a, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćnicima iz ZOU Marijan Fosin i Božica Petak Vujec, odvjetnicima u Varaždinu
2. Tuženiku po punomoćnicima iz OD Porobija & Porobija, odvjetnicima u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30888-861f3**

Kontrolni broj: **06e8f-d1745-88167**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.